

Постскрипtum до колективізації

Аркадій Музичук

П'ятий рік, немов у жорнах,
Все село Нагірна.
За реформами — реформи:
То колгосп, то фірма,
КСП, селянська спілка...
Ногу чорт зламає.
Замість м'яса — вже сопілки
З бузини клепаєм.
Всі дерева обчухрали
На корми для свинок.
Бо хіба з тоненьким салом
Варто йти на ринок.
В бур'янах вовки завили.
Автопарк ледь дише.
Всі комори перерили
Пацюки та миші.
У кабінах "Беларусів"
Гороб'ячі гнізда...
І все інше — в тому ж дусі:
Не реве, не їздить.
У хлівах сусідні сучки
Цуценят виводять...
Словом, все дійшло до ручки.
Цілий — лиш Володя
На гранітнім постаменті,
З кепкою в правиці.
Його сторож — дід Терентій,
Пес і дві рушниці.
Купа грамот, старі гасла
На старім паркані,
І серпасто-молоткастий
Прапор в целофані.
Герой праці — дід Гаврило,
У трибуні дірка...
Ото й все, що залишилось
Від колгоспу "Зірка".
Тож зібралися на збори

У суботу люди.

І пішли переговори:

— Що ж робити будем?

— Може, землю розпаюєм,

Власниками станем?

— На свій лад захазяйнуєм.

— Ну то, як селяни?

— Скільки ж можна на колінах,

Наче ті ізгої?

— Ні, не треба у селі нам

Куркульні нової!

— А щоб жити нам не бідно,

І ще глибш не впасти,

Підійнять колгосп потрібно,

Бо нічого красти!